
HUSZADIK SZÁZADI DOKUMENTUMOK

Rovatunk címéhez képest ismét rendhagyónak kell lennünk, ahogy az korábban is történt a XVIII. századi úgynevezett „Nagy Péter Végrendelettel”. Most olyan személyiség életpályáját és gondolatait ismertetjük, aki a XIX. századi, viktoriánus Anglia gyermeke volt, ám az általa felvetett gondolatok és kezdeményezések hatása egészen máig ér. Cecil John Rhodes brit gyémántmágnásról van szó. Neve egyet jelent a WASP (White Anglo-Saxon Protestant: fehér angolszász protestáns) faji felsőbbrendűség jelenségével, ami az angolszász népek missziós tudatából fakad: Rhodes egy titkos társaság irányítása alatt Angliát az egész világ tanítójává akarta tenni, és meg akarta alapozni az egész világra kiterjedő anglo-amerikai gazdasági, politikai, kulturális uralmat.

Az erről a misszióról kialakult különféle rendű-rangú nézeteket hívják a történészek és mások félrevezető módon „összeesküvés-elméletnek”, ami azonban, mint az Rhodes Hitvallásából kitűnik, korántsem elmélet, hanem sokrétűen adathozható gyakorlat, mint ez rovatunk korábbi ismertetései, valamint a *Szabad Gondolat* folyóirat cikkei is igyekeznek bemutatni, nem valamely ellenséges érzület fölkelése, hanem korunk valódi történelmének megismertetése céljából, hogy ebből a megismerésből fakadóan keressük jövőbe vezető útjainkat. Hozzátehetjük: a nemzeti egységre törekvés terén akár tanulhatunk is Cecil Rhodestól.

Életrajzírói azt állítják ugyan, hogy a szabadkőműves rendbe oxfordi diákévei alatt belépett Rhodes elképzelései egy titkos társaság megalakításáról álmok maradtak, és csupán a Rhodes-ösztöndíj valósult meg, melyet évente mintegy százan kapnak meg a világ minden részéből. Más forrásokból, különösen Carroll Quigley, a Georgetown Egyetem egykori történészprofesszora (és Bill Clinton mentora) könyveiből azonban tudjuk, hogy Rhodes és társai, az okkultista és befolyásos újságíró William T. Stead, és Viktória királynő tanácsosa és barátja Lord Esher 1891. február 5-én valóban megalakították titkos társaságukat, melyet Rhodes javaslatára a jezsuita rend mintájára szerveztek meg. Rhodes halála után barátja, trösztjének vagyongazdálkodója és a későbbi hadügyminiszter, Lord Alfred Milner (1854-1925) társával, köztük Nathan Rotschilddal, Arthur Balfourral (1902-1905 között brit miniszterelnök) 1909-ben híven továbbvitték Rhodes kezdeményezését és újabb titkos társaságot hoztak létre Roundtable (Kerekasztal) néven. Lord Milner így nyilatkozott egyszer magáról: *Tudja, az én patriotizmusomnak nem geográfiai, hanem csupán faji (raciális) határai vannak. Én a brit faj patriotája vagyok.* A Kerekasztalból nőttek ki és kaptak kezdeményezéseiket a londoni Royal Institute of International Affairs és a New York-i Council on Foreign Relations külpolitikai intézetek, tervezőműhelyek. A Roundtable Csoport Angliában ma is kiadja folyóiratát, a Roundtable Commonwealth Journal of International Affairs-t (www.moot.org.uk/history.html). Egyik alapítója Lord Milner, a többiek közül ketten, Geoffrey Dawson (a The Times egykori főszerkesztője) és Philipp Kerr, Lord Lothian (washingtoni nagykövet 1939-1940) a weimari, illetve náci Németországgal kapcsolatos „megbékeltetési” politika jelentős alakítói voltak. A Kerekasztal csoport komoly befolyással bírt az I. világháborút

követően kialakult Népszövetség, az ENSZ elődjének stratégiájára.

A titkos vagy féltitkos angolszász és immár nemzetközi (Bilderberg Csoport, Trilaterális Bizottság, Mont Pelerin Társaság, Davosi Világtalálkozó, Skull and Bones Rend, B'nai B'rith, központi bankok stb.) politika lényege, hogy az előtérben nyilvános, „jótékony”, demokratikus célokat magáénak valló szervezeteket ugyanúgy mozgat, mint ezzel szembenálló csoportokat is, valódi célja azonban a Rhodesig illetve még korábbi időkig visszavezethető elképzelés egy „új világrend” kialakítására, melyben az emberi fejlődés lehetséges magasabb eszméit, valóságát mindenki számára elfogadhatóan tálalt, de lényegében önző célok érdekében fokozatosan kiiktatni igyekeznek. Ez a sajátos kettősség, ellentmondásosság Rhodes megnyilvánulásaiiban is jól nyomon követhető. Quigley azt írja a Rhodes-Milner csoportról: *Létezik és létezett nemzedékeken át egy nemzetközi anglofil hálózat, amely bizonyos fokig úgy működik, ahogy a radikális jobboldal vélekedik a kommunisták ténykedéséről. Ennek a hálózatnak, amelyet a Kerekasztal-csoportokkal azonosíthatunk, ténylegesen semmi averziója nincs, hogy együttműködjön a kommunistákkal, vagy bármely más csoporttal, és ezt meg is teszi. Ismerem ennek a hálózatnak a tevékenységét, mivel húsz éven át tanulmányoztam, és a 60-as években két esztendőre engedélyt kaptam, hogy vizsgáljam irataikat és dokumentumaikat.* (Tragedy and Hope, Liberty House Press, 1966.)

Először Rhodes életrajzát közöljük, majd egy összefoglalást titkos társasága létrejöttének okkult-biográfiai hátteréről. Meg kell jegyezni, hogy amikor ezzel az utóbbival találkoztam a reprezentatív, Rhodest nagyra értékelő honlapon, eléggé megdöbbentem: egy szabadkőműves szimbólum képe után, az oldal közepén egyszerűen Hitler profilja bukkant fel, és kettejüket mint hasonló minőségű, nagy férfiakat méltatták egymás mellett! Hitler méltatása és nagyraértékelése egy tösgyökeres angol honlapon! Nehéz megfogalmazni, de úgy vélem, a honlapnak valami különös hátsó szándéka is lehetett ezzel: magas piedesztálra helyezni az angolszász faji világuralom egyik megalapozóját, és ugyanakkor ezt a gondolatot ellenszenvessé tenni Rhodes és Hitler párhuzamba állításával. A honlapot nyilván nem amatőrök csinálták. Talán épp így vették rá a huszadik század első felében bizonyos körök a Wall Street bankembereit, nagy amerikai cégeket, hogy – miként az amerikai történész, Anthony C. Sutton kutatásai alapján a 70-es évek óta ismertté vált – befektetésekkel, átutalásaikkal, technológiával támogassák nemcsak a bolsevizmus, hanem Hitler és a náciizmus felemelkedését is? Egy „kettős konspirációról” lenne szó, amennyiben az angolszász világuralmi törekvések mélyén, még ezeket is manipulálva, támogatva-lejártatva egy rejtélyes okból ezt is aláadni törekednek? Mindezt tetézi, hogy a politikai cionizmus megalapítója, Theodor Herzl is nagyra értékelte Cecil Rhodes-t és tanulmányozta módszereit: ahogyan ő Afrika egyes törzseit megfosztotta a területük feletti ellenőrzéstől. Herzl, illetve elképzeléseit támogatta a Kerekasztal Csoport, részben a Peel bizottságon keresztül, melyben egykori gyarmatügyi

szakértők vettek részt (ld. Balfour deklaráció, Herzl naplója, rabbi dr. Chaim Simon: *A Historical Survey of Proposals to Transfer Arabs from Palestine 1895-1947*. Israel, 1998). Igaza van tehát Quigley-nek, és a Rhodes-Milner-féle Kerekasztal tevékenysége körül kell keresnünk a magyarázatot a XX. század döntő eseményeihez. Az igazságot olyannyira elleplezték, hogy vélhetően még sokáig csak az események után fogunk kullogni, az „összeesküvés-elmélet híveinek” bélyegezve.

Ismertetésünket Rhodes 1877-es *Hitvallásának* dokumentumával zárjuk. (Később papírra vetett még két testamentumot, de ezekben csupán kibővítette eredeti elképzeléseit.)

Z. Tóth Csaba

CECIL RHODES ÉLETE ÉS TITKOS TÁRSASÁGA

Cecil John Rhodes az angliai Bishops's Stortfordban született 1853. július 5-én. Kilencen voltak testvérek, apja lelképásztor volt. Kamaszkorában kialakult tuberkulózisa miatt az orvosok azt tanácsolták, küldjék Dél-Afrikába, ahol a száraz, egészséges klíma jótékonyan hathat a fiú állapotára.

1870-ben a sápadt fiú kihajózott Dél-Afrika felé, ahol idősebb bátyjával, Herberttel találkozott, aki egy gyapotültetvényt vezetett Natal tengerparti régióban. Ugyanebben az évben megdöbbentően gazdag gyémántlelőhelyet találtak Kimberleyben, 800 km-re a szárazföld belsejében. A meggazdagodás vágyától vezetve Cecil és Herbert 1871-ben átvándorolt a dél-afrikai pusztán, csatlakoztak a gyémántláztól hajtott szerencsevadászok tízezreihez. Rhodes ügyes üzletembernek bizonyult, és hamarosan jelentős szerepe volt Kimberley fő bányakereskedéseinek egyesítésében. A De Beers bányabirodalmat 1880-ban alapította és ezzel minden időkre monopolizálta a gyémántipart. A világ akkori gyémántkitermelésének 93 %-a összpontosul ekkortól a kezében.

A Kimberley-ben töltött kilenc év alatt Oxfordban is folytatta tanulmányait, és 1881-ben diplomát szerzett. Oxfordban lángolt föl benne az ambíció, hogy magát a Brit Birodalom kiterjesztésének szentelje, és ezt az álmát a gyémántokból szerzett vagyonából kívánta megvalósítani. Azt követően, hogy 1880-ban megválasztották Fokföld parlamentjének tagjává, Rhodes energiájának nagy részét e terveire fordította – végső álma: *vörösrre* (a brit lobogó sávjainak színére) *festeni a térképet Cape-től Kairóig*. 1889-ben megalapította a Brit Dél-Afrika

Társaságot, és a brit kormánytól királyi felhatalmazást kapott az északabbra fekvő Mashonaföld elfoglalásához. 1890-ben Fokföld miniszterelnöke lett. Rhodes expanzív terveinek fő akadálya a Transzvál Köztársaság volt, amelyet 1860-ban a búrok (holland telepesek) alapítottak, akiket nyugtalanított brit uraik elnyomása Fokföldön, és az 1830-as években elvándoroltak észak felé. A Transzvál Köztársaság senkit nem érdekelt különösebben, csupán saját, túlnyomórészt gazdálkodó polgárait, egészen 1887-ig, amikor mesésen gazdag aranylelőhelyeket fedeztek föl a Witwatersrand területen. Külföldiek tízezrei, köztük angolok özönlöttek Transzválba, szerencsájukat keresve. Az afrikánerek elnöke, Paul Kruger megtagadta, hogy ezeknek a *uitlander*-eknek, idegeneknek politikai jogokat adjon, és Rhodes, aki a Köztársaság autonómiáját saját, északra irányuló terjeszkedése megkerülhetetlen akadályának tekintette, összeesküvést szőtt a búr többségű kormány megbuktatására. Közeli barátjával, Dr Leander Jameson-nal egy hadosztályt szervezett, melyet Pretoriába vezettek, hogy felkelést robbantsanak ki a Kruger-kormány ellen. A Jameson-támadás 1895-ben teljes fiascoval végződött, és éles szembenállást eredményezett országszerte az angolok és a búrok között. A brit kormány megrögtta Rhodes-t akciója miatt és megfosztotta fokföldi pozíciójától.

Ezt követően Rhodes sok időt töltött Rhodéziában, ahol szeretett országa fejlesztésének szentelte magát. Közben feszültségek keletkeztek Rhodes telepesei és a bennszülött shona és matabele népesség között. Fegyveres felkelés tört ki a fehér telepesek ellen, ami általános hanyatláshoz vezetett. 1896-ban, kétségtelenül a legjobban időzítve, Rhodes és három társa fegyvertelenül elindultak a Matopo Hillnél fekvő matabele erőseghoz, hogy a békéről tárgyaljanak. Egy sziklás, amfiteátrum-szerű helyen csendesen figyelő harcosok ezrei fogadták őket. Rhodes figyelmeztette egyik társát: *Ez azon pillanatok egyike, amelyek értékessé teszik az életem*. A matabele főnökkel folytatott hosszas tanácskozás során Rhodes meggyőzte őket, hogy le tegyék a fegyvert.

1899 októberében a britek és a búrok között parázsló ellentét végül az angol-búr háború kitéréséhez vezetett. Rhodes abban az időben Kimberley-ben volt, ahol a város négy hónapig tartó ostroma során kelepcébe csalt 5000 búr különítményt. Kimberley védelmében, amelynek lakói nagyrészt a De Beers társaság alkalmazottai voltak, a támadók megfutatására egy különleges tűzérségi fegyvert is kifejlesztett, amelyet „Hosszú Cecilnek” neveztek el.

Rhodes gyenge szíve 1902. március 26-án mondta fel a szolgálatot. 49 évesen hunyt el fokvárosi tengerparti nyaralójában, két évvel azelőtt, hogy a Jameson-támadás nyomán kialakult angol-búr háború befejeződött. Rhodes tevékenysége jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy halálát követően Afrika közel egymillió négyzetmérföldnyi területe brit uralom alá kerüljön.

A Rhodes ösztöndíj

Rhodes vagyona nagyobb részén ösztöndíjat alapított alma materében, az Oxford University-n. Úgy végrendelkezett, hogy ösztöndíjában azok a fiatal emberek részesülhetnek, akik: *irodalmi és tudományos tehetséggel bírnak, az emberiség, az igazságosság, a bátorság, a kötelességtudat erényével rendelkeznek, rokonszenvvel viseltetnek a gyengék megvédelmezésére, a jóság, az önzetlenség és a barátság iránt, valamint iskolá-*